

Mají věci duši?

Každý předmět hmotného světa má svoji duši – města, vesnice, domy a různé jiné stavby (obzvláště starobylé), země, kontinenty, moře, řeky a tak dále. Svoji duši mají i věci, které člověk vytvořil, jako například oblečení, knihy a také prakticky všechno, co se nachází v hmotném světě, nemluvě již o planetách a hvězdách.

Pro dokreslení vezměme v úvahu například řeku Volhu. Duše této řeky sestává z jejích dějin od chvíle jejího vzniku a soustřeďuje v sobě všechno, co se jí někdy nějakým způsobem dotýkalo; všechny historické události, neustále se měnící vnější tvar, bohatství vody, ryb a všeho, co žilo či žije v ní, na ní a kolem ní, a to včetně zvířat, ptáků, veškerého rostlinstva i říše hmyzu. Vše, co se tak či onak týkalo a týká této veliké řeky, včetně všech magnetických proudů, větrů a bouří či vlivu paprsků nebeských těles, se nedá přesně a v plném výčtu vyjmenovat. Kolik jen po této řece proplulo lodí! Kolik lidských tragédií či šťastných chvil se na ní odehrálo!

Volha viděla čluny Stěpana Razina a byla i svědkem zničení kazaňského carství. O leccem by mohla vyprávět konkrétní historická místa a další mnohá svědectví jsou uložena v duších starožitných předmětů. Ve všem bychom mohli objevit téměř bezednou hlubinu neviditelných jevů, které jsou dnes obyčejnému pohledu skryté. Přesto ale věřme, že existují, a věřme, že jednou přijde čas, kdy k nim získáme přístup. Toto téma nelze obsáhnout v jednom nebo několika popisech, ale díky nim lze o tomto tématu získat alespoň nějakou představu.

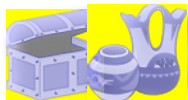

Nejenže se v přírodě nic neztrácí, ale naopak, duše objektů se neustále obohacuje. Kámen na říčním břehu byl svědkem určité události, kámen na mořském pobřeží zase svědkem události jiné, kámen v okolí starodávného hradu ještě jiné a úplně odlišnou věc zaznamenal kámen ležící na křižovatce, na níž se střetávaly cesty celých národů. A tak bychom mohli pokračovat donekonečna.

Věci mají opravdu svoji duši neboli *auru*, která je obklopuje. Auru vyzařují zejména věci a předměty, které se nacházely v blízkosti člověka. Obecně lze říci, že všechno, co na světě existuje, má svoji auru, i když aura rostlin a zvířat má zcela odlišný charakter. Auru vyzařují také kameny a voda. Na každém místě na planetě Zemi působí neviditelné paprsky. Jasnovidec dokáže spatřit duši věcí, a proto mu tyto věci odhalují svá tajemství podobně jako otevřená kniha. Všechno je naplněno neviditelným, leč skutečným obsahem.

Věda dosud neuznává skryté vlastnosti předmětů a jiných objektů. Nevidí tedy rozdíl mezi provazem, na kterém se oběsil člověk, a šňůrou, na níž se věší prádlo. Tyto předměty se však od sebe liší mírou vyzařování své aury; skeptikům by neškodilo položit si pod polštář provaz, který přerval lidský život, a tak jim umožnit sledovat své následující pocity.

Přijde čas, kdy nám nejcitlivější přístroje dovolí zachytit nejen auru lidí, zvířat a rostlin, ale i auru předmětů. Potom budeme konečně moci učinit skryté vlastnosti věcí předmětem výzkumu. Žijeme ve světě naplněném jevy, jež jsou skryty našim smyslům (zraku, sluchu, čichu, hmatu i chuti), ale které skutečně existují a aktivně či pasivně na nás působí. Citlivé povahy tyto neviditelné a neslyšné doteky věcí cítí. Jen naše srdce může neo-

mylně rozpoznat, která z věcí je nám příjemná a která nás odpuzuje. K takovéto senzitivitě je ovšem potřeba podnítit zájem svého srdce.

Senzitivita se bude rozvíjet tehdy, budeme-li vnímatve pozorovat, jaký vliv na naše vědomí má aura předmětu, s nímž se dostáváme do kontaktu. Některé věci, domy, místa jsou velmi příjemné a někteří lidé jsou velmi sympatičtí. Příčinou je působení jejich aury. S jinými věcmi je to ovšem obráceně. Senzitivita k nám vysílá svůj signál, my však naše srdce v této oblasti zanedbáváme a nevšímáme si jeho signálů, nebo je naše srdce zaneprázdněno jinými věcmi. Senzitivita je přitom velmi potřebnou a cennou vlastností, která otevírá přístup do neviditelného světa. Tuto vlastnost je potřeba vědomě rozvíjet a věnovat jí dostatek času.

Podstatu věcí nechápeme obvyklým vnímáním – i když se například nevědomky velmi dobře orientujeme v atmosféře domů, starých zámků i měst. Dokážeme pouze vycítit, že se nám něco líbí a něco nelíbí. Takovému vnímání je potřeba věnovat zvláštní pozornost, abychom si uvědomili a pochopili, proč vnímání zaujímá důležité místo v našem vědomí.

Všechny neživé předměty mají svoji duši. Podle charakteru nasycení energiemi se předměty rozdělují na dobré a zlé. Toto rozdělení si však vytvořili lidé sami.

Člověk žije v obou světech: z jedné strany je obklopen předměty hmotného světa, z druhé jemnohmotnými tvory myšlenkových forem. Přijetí faktu existence těchto dvou světů je nejaktuálnějším úkolem evoluce. Kdo jej naplňuje, plní tím pokyn Učitelův. Jemnohmotný svět je kolem nás, v nás, nad námi i pod námi. Proniká vším a určitým způsobem tvoří duši věcí a předmětů, rostlin,

zvířat i lidí. V tomto smyslu mají i starodávné předměty svou duši. Každá z nich je vystavěna podle toho, čím předmět nasytil jeho vlastník. I růže má duši, jež se projevuje v její vůni. Zápach nebo vůně jsou podmiňovány vnitřní povahou předmětů, věcí a jevů. To všechno už jsou projevy jemnohmotného řádu. Jemnohmotný svět je všude kolem nás. Je více než nutné jej spatřit, proto je třeba soustředit své vědomí a projevit přání jej uvidět. Každému z nás je dostupný.

Musíme si uvědomit a pochopit, že jemnohmotný svět je viditelný, můžeme jej cítit a můžeme se jej dotknout; musíme vědět, že tento svět reálně existuje, že je materiální, ačkoliv se tato materiálnost liší od materiálnosti hmotného světa. S projevy jemnohmotného světa se můžeme setkat na každém kroku, jen je zatím neumíme vnímat, a proto kolem nás procházejí bez povšimnutí. Všimějme si všeho, nejvíce však pocitů srdce. Srdce mnohé cítí a ví, je však potlačeno rozumem a nemůže promluvit nahlas. Jasnovidci a obyčejný člověk pozorují nějakou starožitnou věc stejně, ale každý z nich ji vidí úplně jinak. Jeden v ní spatřuje stopy minulosti, její neviditelné okolí a někdy i celé obrazy jejího minulého života, které se vytratily v zapomnění; druhý člověk vnímá jen vnější vzhled této věci. Pro člověka, který vidí a slyší za hranicemi fyzického světa, jsou obyčejní lidé slepí a hluchí.

Věci jsou vytvářeny za účasti ducha, a proto jimi neopovrhujeme

Naše duše trpí, jestliže vlastníme příliš mnoho věcí.

Pozemská a duchovní měřítko věcí jsou rozdílná. V pozemském chápání je to ztráta, z pohledu duchovního osvobození. Ztráta pozemských věcí je velmi prospěšná pro ducha. Duch, který je zatížený věcmi, je jako loď obklopená lasturami, která se nemůže pohnout ani o kousek dopředu. Člověk může a musí mít různé věci, ale měl by mít jen ty, které potřebuje. Břemeno nepotřebných věcí je velmi těžké. Snažte se od věcí osvobodit, vyjmout je ze svého ducha a nic nepokládat za své.

Poutníku, odevzdej své
věci, které ti překážejí.

Čím více jich dáš,

tím lehčeji půjdeš po svých cestách.

Poděkuj těm, kteří je od tebe vzali, protože
ti pomohli a postarali se o tebe.

Neboť jen ten, který kráčí lehce,
se snadněji dostane na vrchol.

A ty na samý vrchol dojdeš.

Proto poděkuj nevděčnickům.

Odevzdej tu nejvzácnější věc, kterou máš,

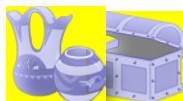
a i když si toho nikdo nepovšimne, nelituj toho.

Pokud dáváš, dostáváš.

Odpoutej se od věcí

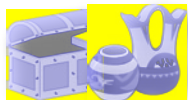
a budeš zahalen do nebeského roucha.

Do očištného plamene odhod' všechny předsudky
a úskalí věcí.

Nechť na skále pak hoří oheň, který
ozáří celé okolí!
Proč máme trpět v umírajícím těle?
Proč máme ničit to, co nám dal Stvořitel?
Hledej nové cesty!
Jen úsilí otevírá nové cesty.

Nebudeme přemýšlet o tom, jak dojít až na konec cesty, protože žádný konec neexistuje. Pojdme se zamyslet nad tím, jak kráčet stále vpřed a nezpomalit svůj krok. Budeme-li se celou bytostí soustředit na jeden cíl, pak všechno bude probíhat v souznění s tímto cílem. Na cestách přemýšlíme jinak než doma, proto si uvědomme, že myšlení má svůj zvláštní způsob. Potom už nebude složité uvažovat o tom, že všechno, co nás obklopuje, je stejně přechodné jako dojmy poutníka, který ví, že všechna jeho zastavení jsou dočasná, že setkání jsou krátká a že jeho vědomí není s ničím spojeno. Například při odpočinku v hotelu po náročné služební cestě nepřemýšlíme o nějakých podrobnostech nebo o příslušenství zařízení, protože to nepovažujeme pro tuto chvíli za důležité, stejně tak se i poutník na své velké cestě dívá na všechno ze stejného pohledu. Jen zkušený poutník se vypravuje na daleké cesty, protože jeho zkušenost je na cestách nezbytná. Bez ní by bylo možné i zahynout. Staré zkušenosti se spojují s novými a každým dnem se stávají cennějšími. Důležitou podmínkou je nikdy se na nic nevázat. Můžeme milovat všechno; lidi, přírodu, krásné věci; můžeme se radovat z každého stébka trávy a z každého květu, ale to lze uskutečnit i za podmínky, že se nebudeme poutat k žádné události či jevu, s nimiž se na cestě setkáme. Pokud si totiž k sobě něco připou-

táme, putování se změnilo v utrpení, protože budeme neustále litovat toho, že se na svých cestách musíme neustále s něčím loučit. Mnozí z poutníků to ovšem netuší, a proto se stále se vším loučí, stále něco ztrácejí, a tak velmi trpí. Láska bez pocitu závislosti na něčem znamená dosažení *arhata*⁶.

Jeho vlastností je také osvobození se od vlastních pocitů. Jakmile se láska rozšíří mezi lidstvo, nezůstane čas na vlastní pocity a nastupuje připoutanost, zvláště pak připoutanost k věcem. Jakmile se láska rozšíří mezi blízké, kteří nejsou spolupoutníky jen v jednom životě, ale v mnohých předcházejících, pak tento pocit není již vlastním pocitem, ale náleží individualitě, vyšší triádě.

Myslete na to, že vám nic nepatří, a tak neuškodíte žádné věci. Přemýšlejte o tom, jak můžete vylepšit určité místo, protože se snadněji zbavíte nepotřebného harampádí. Přemýšlejte o tom, čím a proč je každá nová věc lepší než ta stará, a tím si upevníte svůj vzestup.

Plánování se utvářejí různým způsobem! Už jsme si řekli, abychom všechno odevzdali. Nyní jdeme dále a říkáme si, že si můžeme vzít všechno, ale nic nesmíme považovat za vlastní. Rozum obvykle pochopí, že pozemské věci není možné vzít s sebou do nadpozemského světa.

Věci jsou vytvářeny za účasti ducha, a proto jimi nepovrhujeme!

Velmi důležité je ujasnit si, že disponovat věcmi můžeme i bez pocitu vlastnictví. Proto věcmi oplývejme, opatrujme je a naplňujme je pozitivní aurou s myšlenkou, že je chceme předat ostatním.

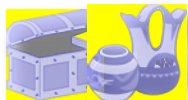
Zbavit se věcí znamená odmítnout pocit vlastnictví. Odmítnutí nevychází z vlastnění věcí, ale mění vztah k nim. Řád žebrevých mnichů zakazoval svým čle-

nům vlastnit jakékoliv věci. Pokud se některý z mnichů vnitřně neodpoutal od věcí a stále o nich přemýšlel, pak nebylo takové oprostění se od věcí upřímné. Můžeme vlastnit všechno, ale za podmínky vytvoření si pocitu, že naše není nic a pokud ano, pak jen na přechodnou dobu. Majitel domu zůstane spojen s tímto domem a v tomto domě zůstane i po smrti fyzického těla. Stává se však otrokem vlastnictví, které ho spoutává. Člověk, který vlastní dům, ale pocitu vlastnictví odolal, k tomuto domu nikdy nepřiroste a nikdy jej nebude považovat za svůj. Při odchodu ze svého fyzického těla, přestane o svém domu přemýšlet, protože ví, že pozemské věci jsou potřebné jen na Zemi, ale nikoliv už na své další cestě.

Hluboké úvahy mohou přivést člověka k pochopení nesmyslnosti vlastnění věcí a k pochopení přechodnosti každé z nich. Každá věc je poznamenána nenasytnou chtivostí. Vlastník tisíce rublů se může stát milionářem, z milionáře se může stát miliardář, ale kde je pak hranice lidské nenasytnosti? Osvození od tužeb nespočívá v jejich uspokojování, ale v odpoutání ducha od nich, protože jinak hrozí, že budou neustále růst.

Můžete každodenně přinášet cihly na stavbu domu ducha, budete jej postupně budovat, ale nesmíte zapomenout, že celý smysl pozemského života spočívá právě v tom. Pokud v tomto směru nic neuděláte, pak se nedivte, že celý váš život byl zbytečný a že jste jej prožili v prázdnotě a bez cíle. Cílem života mnohých lidí je shromažďování věcí, které však mají jen krátkou životnost, a proto jsou zbaveny konečného smyslu. Někdo vynakládá svoji energii na to, aby se co nejlépe oblékal. Oblečení se obnosí a vyhodí se do odpadkového koše jako staré hadry a společně s nimi zanikají i plody veš-

kerého úsilí. Tak je to se vším, co je předurčeno ke zničení v nepatrném okruhu svého vyjádření.

Vyjádření tvůrčí ruky se může projevit i bez připoutanosti k vlastnictví a jakékoli zlepšení přináší jen další radost, neboť symbol dávající ruky znamená určité ospravedlnění věci nebo i předzvěst osvobození od nich. Jakmile toto pochopíme, vyřešíme tak jednu z velice nesnadných otázek.

Vše se děje ve vztahu ke světu, protože hlavní záhuba světa spočívá v připoutanosti k nereálnému vlastnictví. Oznamte to novému národu a odstraní se všechny starosti a strach ze stárnutí.

Mít věci bez pocitu vlastnictví otevírá cestu všem bez jakékoliv další podmíněnosti. Kdo vše pochopí, ten bude mít. To se týká i půdy, lesů, vodstva, všech mechanických vymožeností a různých vynálezů. Můžeme si snadno představit, jakým způsobem pracuje kolektivní tvoření, zvláště když víme, že nám duch dá lepší rozhodnutí. K duchovnímu ohnisku směřuje otázka, jakým způsobem vše učinit nejlépe? Meče ducha proniknou jakoukoli záludností. Je výhodné vše udělat lépe, to je jednoduchý zákon v duchovní oblasti.

Nejstarší Učitel řekl: „Nevidím věci, které vlastním!“

Život názorně ukázal a ukazuje, že věci a předměty, na které je upoutána zvláštní pozornost, mohou zastínit všechno, co je spojeno s tím potřebnějším. Mohou zastínit i Učitele, takže ho od vás oddělí jakousi pomyslnou stěnou. V tom spočívá nebezpečí věcí, které se pevně drží našeho vědomí. Není možné se do těchto věcí příliš pohroužit ani s nimi silně spojovat své myšlenky. Zkušenost z této oblasti může být upozorněním do budoucnosti.